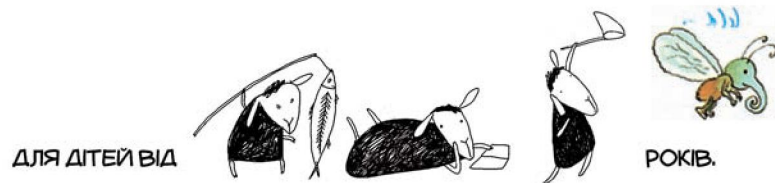

УДК 82-3-93
ББК 84(4АВС)
М 74

Ервін Мозер (Erwin Moser) – австрійський письменник, автор дитячих ілюстрованих книжок, лауреат численних премій у сфері дитячої літератури. Серед інших він отримав 1987 року японську «Сову», 1992-го – відзнаку «Щуролов» міста Гамельн, 2013-го – Золоту відзнаку за заслуги міста Відень та премію землі Бургенланд. Нині Ервін Мозер є одним із провідних дитячих письменників Австрії.

До цієї збірки увійшли чотири книжечки про слоника Манюнього: «Слоник на ім'я Манюній» *Winzig, der Elefant* (© 1985), «Манюній вирушає в пустелю» *Winzig geht in die Wüste* (© 1987), «Манюній шукає слонів» *Winzig sucht die Elefanten* (© 1988) та «Манюній знаходить маму і тата» *Winzig findet seine Eltern* (© 1988). До них додано ілюстрації зі збірки «Манюній. Велика книжка про маленького слоника» *Winzig. Das große Buch vom kleinen Elefanten* (© 1993).

© 1993, 2007 Beltz & Gelberg
in der Verlagsgruppe Beltz • Weinheim Basel
© Книги – ХХІ, 2017, видання українською мовою
© Неля Ваховська, 2017, переклад

ISBN 978-617-614-169-3

Частина 1

Слоник на ім'я Манюній

Жило-було слоненятко, і народилося воно на світ дуже маленьким.

Та ні, не просто маленьким, а манюньким! Воно було таке дрібненьке, що й слонем його ніхто б не назвав. Але в нього були хобот і великі вушка, та й на вигляд воно було як слон. Отже, слоником воно й було.

За два дні після народження слоненя заблукало в траві. Мама і тато відчайдушно його шукали, але так і не знайшли. Їхнє стадо вирушило далі, і батьки мушили йти разом з усіма, хоч їм і серце краялося за малечю.

Слоник Манюній заліз під великий листок і заснув. Коли сонце сягнуло зеніту, слоненятко прокинулося. Воно роззирнулося і помітило, що чогось бракує. Манюній не знав, чого саме, але раптом відчув себе страшенно самотнім у всьому білому світі.

Слоник звівся на ніжки і пішов шукати, чого ж йому бракує. Аж тут йому трапилася бджілка. Вона була трохи схожа на слоненятко, бо також мала хоботок. Манюній дуже зрадів і побіг до неї. Але бджілка злякалася і полетіла геть. Манюній розчаровано дивився їй услід.

Слоненя пішло далі й прийшло в ліс.
Там воно зустріло равлика. Манюній
скрутив свій хобот, щоб стати схожим
на равликову черепашку. Однак равлик
швиденько заховався у хатку.
Слоненятко постукало до нього.
«Привіт», – несміливо сказало воно.
Та равлик не показався.
Манюній зрозумів, що мусить
шукати далі.

На лузі слоненя зустріло чотирьох коників-цвіркунців і жабку.
То був музичний гурт.
«Гоп-ля, а ти хто такий? – запитав один із коників. – Ти вмєш грати своїм довгим носиком?»
«Не знаю», – відповів слоник.
«То спробуй! – запропонувала жабка. – Твій носик дуже схожий на сурму».
Тоді Манюній подував у хобот,
і лугом рознісся чудесний ясний звук.

